

klar over det, idet Ministeren, allerede før Lovforslaget fremkom, overfor Pressen udtalte sig om den Stilling, Arbejdsudvalget havde taget, og meget loyalt og rigtigt gjorde opmærksom paa, at jeg havde taget et Forbehold overfor Spørgsmaalet om direkte Tilskud til Arbejdsløn. Maa jeg indskyde den Bemærkning overfor den højtærede Socialminister, at jeg ikke er saa ganske sikker paa, at det egentlig har fremmet det Formaal, Ministeren ønskede at fremme, at der, allerede før Forslaget fremkom, blev blæst saa stærkt i Basun for det, som Tilfældet var; jeg er ikke helt sikker paa, at det var helt igennem forstandigt, at man sammenkaldte Pressen i den Anledning for derigennem at give Landet det Indtryk, at nu havde man fundet en Løsning paa hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Men altsaa, den højtærede Socialminister har ganske loyalt gjort opmærksom paa, at jeg havde taget en Særstilling. Senere hen, under Forhandlingerne, har det knebet lidt for den højtærede Minister at holde denne Linie, idet jeg har bemærket, at Ministeren adskillige Gange har talt om Arbejdsudvalgets „enstemmige“ Betænkning. Jeg har imidlertid tilgivet den højtærede Socialminister dette, da det jo kan være en Temperaments-egenskab hos den højtærede Minister, der her har spillet ham et lille Puds, og i alle Tilfælde maa den højtærede Socialminister siges at være en ren Sinke til at bortforklare Kendsgerninger i Sammenligning med f. Eks. det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Dahlgaard. Hr. Dahlgaards Fortolkningkunst og Evne til at forsøge paa at fordreje soleklare Kendsgerninger er velkendt; blot man har en lille Smule Kendskab til Hr. Dahlgaards Karakterejendommeligheder, falder det meget naturligt, og jeg kan sige, at det bliver, for at bruge et ikke uanvendt Udtryk i denne Forbindelse, *stedse* vanskeligere og vanskeligere for Hr. Dahlgaard at slaa sine egne Rekorder paa det Felt. Det sidste Eksempel viser, at Hr. Dahlgaard *stedse* som sit attraaede Forbillede har hin store, berømte og i hvert Fald indtil nu uovertrufne Mester, som kunde gøre Morlille til en Sten og Per Degn til en Hane.

Jeg har fundet Anledning til at fremsætte denne Udtalelse her, idet jeg gerne vil bede ærede Medlemmer have Taalmodighed et Øjeblik, medens jeg gør opmærksom paa, hvorledes det egentlig forholder sig med det Forbehold, jeg har taget overfor Spørgsmaalet om direkte Tilskud til Arbejdsløn. I Arbejdsudvalgets Betænkning Side 9 staar der følgende: „Medlem af Arbejdsudvalget

Hauch er absolut imod, at der stedse fortsættes med Ydelse af Statstilskud til Arbejdsløn ved Gennemførelsen af kommunale Arbejder.“ Det staar i den Form her, fordi det refererer til en historisk Redegørelse, som findes paa den foregaaende Side, Side 8, hvor der er gjort Rede for, at man i Perioden 1918—21 havde været inde paa at yde saadanne Tilskud. Men skulde der være opstaaet Tvivl hos en eller anden om min Stilling paa dette Punkt, kunde man jo skaffe sig tornøden Oplysning ved at se, hvad jeg har sagt derom Side 14 i Betænkningen, hvor der er Tale om at yde direkte Tilskud til private Virksomheder. Der staar her følgende: „Uanset at Arbejdsudvalget ikke i foranstaaende Bemærkninger er kommet ind paa at give Anvisning paa, under hvilken Form en eventuel Støtte bør ydes, ønsker Medlem af Arbejdsudvalget *Hauch* dog for sit Vedkommende at udtale, at den eventuelle Støtte absolut ikke bør gives i Form af direkte Tilskud fra det offentlige eller i Form af Told, Importregulering og lignende Foranstaltninger, som mulig kan skabe handelspolitiske Vanskeligheder og foranledige, at et almindeligt Prisfald modvirkes.“ Jeg vil gerne sige, at Spidsfindigheder i Retning af at bortforklare det Standpunkt, jeg her har taget, forslaar ikke, og jeg vil dernæst gerne sige, at naar jeg har været imod et direkte Tilskud til Arbejdsløn, har jeg for det første været det af rent principielle Grunde. Jeg har været imod det, fordi jeg i det hele taget er imod at man ved delvis Oprettelse af en Slags „Nationalværksteder“ holder Arbejde i Gang under Prisforhold, som Livet i Virkeligheden ikke berettiger til. Jeg er altsaa rent principielt imod det, og jeg kan tilføje, at jeg er ogsaa imod det af den Grund, at man i Arbejdsløshedsløvgivningen har lagt Forholdene saadan til Rette, at der i Virkeligheden her er skabt en Mulighed for ved Nødhjælpsarbejder at faa sat Arbejder i Gang i vanskelige Overgangsperioder. Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Socialminister, at det Ønske, som Lovforslaget giver Udtryk for paa dette Punkt, bør Socialministeren sikkert frafalde. Det havde utvivlsomt været det mest fremsynte, om denne Sag slet ikke var blevet berørt i Lovforslaget.

Hvad Spørgsmaalet om Laan til Gennemførelsen af kommunale Arbejder angaar, da er jeg saadan stillet, at jeg udmærket godt forstaar de Betæneligheder, man nærer ved at forøge Laanene baade i Stat og Kommune. Det er ikke noget sundt Princip, at man i vanskelige Tider i større Udstræk-